

Tam knježeše kral mócnu, na krajach bohaty,
 Na swojim trónje sedžo tak blědy, zaćmity;
 Štož mysli, to su strachi, štož hlada, zlobjenje,
 Štož řeči, to su krjudy, štož piše, morjenje.

Raz k jeho hrodej džetaj dwaj sławnaj spěwarjej,
 Bě młodženc jedyn, druhi pak z hłowu šědžiwej;
 Tón stary z harfu sedži na pyšnym koniku,
 Tón młody towarš spěšnje jom' kroči po boku.

Duž stary džeše k młodom': „Nětk, syno, hotuj so;
 Spomń na najhlubše spěwy, je znoš najpołnišo!
 Wzmi hromadu wšě mocy, tu radosć, zrudobu:
 Džens plaći namaj zbudzić zloh' krala wutrobu.“

Žno do stolpowoh' twara staj zašoj spěwarjej,
 Hdžež kral a jeho knjeni na trónje sedžitej;
 Kral k postróženju krasny, kaž krwawna swětlna,
 Kaž měsac poľny směwa so mile kralowa.

Duž do trunow tón stary nětk přima na dobo,
 Zo mócnje k wucham klinči to přeco bohatšo;
 So wuliwa kaž slěbro hlós ze rta młodeho,
 Spěw stareho kaž hoľy spěw duchow do teho.

Spěw jeju lubosć khwali a zbóžny, zloty čas,
 A swobodnosć a mužskosć a swěrnosć swjatu zas',
 Wšo słódke, při čimž zarži we wjes'lu wutroba,
 Haj, khwalitaj wšo wyšše, štož dušu pozběha.

Duž zabudu směch wšitecy we črjódže dwórnicy,
 So pokorja před Bohom tež krala wojacy;
 A kralowa tak hnuta we wjes'lu, zrudobje,
 Ta čisny jimaj róžu, kiž ma na wutrobje.

„Mój lud staj zawjedłoj mi, tež moju mandželsku?“
 Kral woła njemdrje, zo jom' wšě stawy zaržuju,